

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 3To/51/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1512010595
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 05. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zuzana Molnárová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2014:1512010595.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Molnárovej a členov senátu JUDr. Denisy Mészárosovej a JUDr. Danice Veselovskej, v trestnej veci obžalovaného Y. W. pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b) Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného Y. W. proti rozsudku Okresného súdu Bratislava V sp.zn. 5T/107/2012 zo dňa 07. 11. 2013, na verejnom zasadnutí konanom dňa 20. 05. 2014 takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods.1 písm. d) Trestného poriadku z r u š u j e sa napadnutý rozsudok v celom rozsahu.

Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku sa obžalovaný

Y. W., B.. XX. XX. XXXX, X. X., I. XX,

u z n á v a v i n n ý m, ž e

hoci mu z ustanovenia § 62 a nasl. zákona č. 36/2005 Z.z. o rodine vyplýva povinnosť prispievať na výživu svojho syna O. O., B.. XX. XX. XXXX, a hoci mu bol rozsah tejto povinnosti deklarovaný rozsudkom Okresného súdu Bratislava V sp.zn. 17Nc/260/1995 zo dňa 24. 01. 1997, právoplatným dňa 21. 02. 1997, sumou 1.000 Sk (33,20 €) vždy do 15. dňa v každom mesiaci k rukám matky H. O. (U.), následne bola rozsudkom Okresného súdu Bratislava V sp.zn. 17P/412/2009 zo dňa 21. 04. 2010, právoplatným dňa 25. 11. 2010, zvýšená suma výživného na 150 € mesačne od 01. 12. 2009 vždy do 15. dňa v každom mesiaci k rukám matky H. U. a od februára 2012 k rukám O. O.O., ktorý dňa 01. 02. 2012 nadobudol plnoletosť a je študentom Prírodovedeckej fakulty Univerzity Komenského v Bratislave, túto povinnosť si riadne neplnil od februára 1994 až doposiaľ, uhradil celkovo sumu 2.838,08 €, na základe rozhodnutia Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Bratislava bolo H. U. vyplácané náhradné výživné od apríla 1997 do decembra 1997, od januára 2005 do januára 2007, čím mu vznikol dlh vo výške 1.128,58 € voči Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny v Bratislave, na bežnom výživnom dlh v sume 4.523,13 € voči H. U. a 750 € voči O. O., pričom v uvedenom období bol nezamestnaný, od 22. 09. 1999 do 21. 04. 2000 bol evidovaný v evidencii uchádzačov o zamestnanie, z ktorej bol vyradený pre nespoluprácu,

teda

najmenej tri mesiace v období dvoch rokov úmyselne neplnil zákonnú povinnosť vyživovať iného a čin spáchal závažnejším spôsobom - po dlhší čas,

čím spáchal

prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona.

Za to sa

odsudzuje

Podľa § 207 ods. 3 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2 Trestného zákona k trestu odňatia slobody vo výmere 1 (jeden) rok.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a), § 50 ods. 1 Trestného zákona sa výkon uloženého trestu p o d m i e n e č n e o d k l a d á na skúšobnú dobu v trvaní 2 (dva) roky.

Podľa § 50 ods. 2 Trestného zákona s poukazom na § 51 ods. 4 písm. d) Trestného zákona sa obžalovanému ukladá povinnosť zaplatiť v skúšobnej dobe zameškané výživné vo výške 1.128,58 € voči Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny v Bratislave, vo výške 4.523,13 € voči H. U. a 750 € voči O. O..

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom bol obžalovaný Y. W. uznaný za vinného zo spáchania prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b) Trestného zákona na tom skutkovom základe, že

hoci mu z ustanovenia § 62 a nasl. zákona č. 36/2005 Z.z. o rodine vyplýva povinnosť prispievať na výživu svojho syna O. O., B.. XX. XX. XXXX, a hoci mu bol rozsah tejto povinnosti deklarovaný rozsudkom Okresného súdu Bratislava V sp.zn. 17Nc/260/1995 zo dňa 24. 01. 1997, právoplatným dňa 21. 02. 1997, sumou 1.000 Sk (33,20 €) vždy do 15. dňa v každom mesiaci k rukám matky H. O. (U.), následne bola rozsudkom Okresného súdu Bratislava V sp.zn. 17P/412/2009 zo dňa 21. 04. 2010, právoplatným dňa 25. 11. 2010, zvýšená suma výživného na 150 € mesačne od 01. 12. 2009 vždy do 15. dňa v každom mesiaci k rukám matky H. U. a od februára 2012 k rukám O. O., ktorý dňa 01. 02. 2012 nadobudol plnoletosť a je študentom Prírodovedeckej fakulty Univerzity Komenského v Bratislave, túto povinnosť si riadne neplnil od februára 1994 až doposiaľ, uhradil celkovo sumu 2.838,08 €, na základe rozhodnutia Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Bratislava bolo H. U. vyplácané náhradné výživné od apríla 1997 do decembra 1997, od januára 2005 do januára 2007, čím mu vznikol dlh vo výške 1.128,58 € voči Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny v Bratislave, na bežnom výživnom dlh v sume 6.457,88 € voči H. U. a 750 € voči O. O., pričom v uvedenom období bol nezamestnaný, od 22. 09. 1999 do 21. 04. 2000 bol evidovaný v evidencii uchádzačov o zamestnanie, z ktorej bol vyradený pre nespoluprácu.

Za to mu bol súdom prvého stupňa podľa § 207 ods. 3, § 36 písm. j), § 37 písm. m), § 38 ods. 2 Trestného zákona uložený trest odňatia slobody vo výmere 1 roky. Výkon tohto trestu súd podľa § 51 ods. 1 s poukazom na § 49 ods. 1 podmienene odložil s probačným dohľadom. Podľa § 51 ods. 2 Trestného zákona súd ustanovil skúšobnú dobu v trvaní 2 roky. Podľa § 51 ods. 4 písm. d) Trestného zákona tiež obžalovanému uložil povinnosť zaplatiť v skúšobnej dobe zameškané výživné.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote obžalovaný prostredníctvom obhajcu odvolanie, ktoré písomne odôvodnil tým, že súd rozhodol predčasne bez náležitého zistenia skutkového stavu. Súd sa mal predovšetkým zaoberať jednotlivými obdobiami, ktoré sú predmetom obžaloby, mal mať preukázané, aký mal obžalovaný príjem, a či tento príjem odôvodňoval danú výšku výživného. Toto však nemohol posudzovať paušálne, nakoľko boli obdobia, kedy obžalovaný nemal zdroj obživy a výživné vôbec platiť nemohol. V období rokov 1994 - 1997 výživné neplatil, nakoľko rozsudok určujúci otcovstvo mu bol známy až v roku 1997, pričom v roku 1996 vykonával náhradnú vojenskú službu, kedy tiež výživné platiť nemohol. Od roku 2007 uhrádzal výživné podľa svojich možností, bol nezamestnaný, nemal zdroj obživy, pomáhala mu jeho matka. Súd sa mal tiež zaoberať otázkou premlčania jednotlivých splátok výživného. Akonáhle bol obžalovaný v stave platiť výživné, tak to urobil. Od roku 2007 sa jeho situácia zlepšila a odvtedy sa snaží plniť si vyživovaciu povinnosť v plnom rozsahu podľa rozsudku v civilnom konaní. Pripomína, že má ešte jednu vyživovaciu povinnosť. Z týchto dôvodov žiadal zrušenie rozsudku a vrátenie vecí do prípravného konania.

Na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu obžalovaný zotrval na odvolaní a žiadal napadnutý rozsudok zrušiť a vrátiť súdu 1. stupňa. Uviedol, že od vyhlásenia rozsudku súdom 1. stupňa nič nedoplácal, nakoľko voči synovi dlh neeviduje.

Zástupkyňa krajskej prokuratúry navrhla odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietnuť, nakoľko považuje rozsudok za správny vo všetkých jeho výrokoch.

Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 315 Trestného poriadku) primárne konštatoval prípustnosť odvolania (306 ods. 1 Trestného poriadku) a absenciu dôvodov na rozhodnutie podľa § 316 ods. 1 alebo ods. 3 Trestného poriadku, preto podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, riadiac sa pritom zásadou, že na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku a dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného je čiastočne dôvodné.

Podľa § 321 ods.1 písm. d) Trestného poriadku odvolací súd napadnutý rozsudok zruší aj ak bolo napadnutým rozsudkom porušené ustanovenie Trestného zákona.

Podľa § 322 ods. 3 veta prvá Trestného poriadku odvolací súd rozhodne sám rozsudkom vo veci, ak možno nové rozhodnutie urobiť na podklade skutkového stavu, ktorý bol v napadnutom rozsudku správne zistený alebo doplnený dôkazmi vykonanými pred odvolacím súdom.

Odvolací súd konštatuje, že súd I. stupňa vykonal na hlavnom pojednávaní všetky dostupné dôkazy potrebné na rozhodnutie o obžalobe návrhu tak, ako to predpokladá ustanovenie § 2 ods. 10 Trestného poriadku, vyvodil z nich však neúplné skutkové závery podstatné pre posúdenie rozsahu zavinenia obžalovaného pri neplnení vyživovacej povinnosti.

Odvolací súd z pripojeného spisového materiálu zistil, že na obžalovaného Y. W. podal dňa 02. 06. 2012 prokurátor obžalobu pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b) Trestného zákona na skutkovom základe uvedenom vo výrokovej časti tohto rozsudku s tým rozdielom, že dlžná suma voči H. U. bola 6.457,88 € a voči O. O. 450 €.

Obžalovaný Y. W. vypovedal, že pôvodne výživné neplatil, ale v roku 1998 celý dlh uhradil, doklady odovzdal polícii a bol s tým pokoj. V tomto období nemal viac peňazí, viac prispieť nemohol. Od roku 2007 výživné platil, o čom predložil originály poštových poukážok.

Svedkovia H. U. H. O. O. sa vyjadrili k výške dlžného výživného tak, že matke oprávneného dieťaťa obžalovaný dlhuje sumu uvedenú v obžalobe a plnoletému dieťaťu 750 €. To, čo obžalovaný zaplatil, je v obžalobe už zohľadnené.

Svedkyňa H. S. uviedla, že obžalovaný z dlhu, ktorý vznikol úradu práce titulom výplaty náhradného výživného vo výške 1.128,58 €, nič neuhradil.

Na základe listinných dôkazov, ktoré súd 1. stupňa na hlavnom pojednávaní oboznámil podľa § 269 Trestného poriadku, a výpovedí svedkov odvolací súd zistil nasledovné skutočnosti:

Rozhodné obdobie, počas ktorého obžalovaný riadne neplnil svoju vyživovaciu povinnosť voči synovi O. O., je obdobie od februára 2012, kedy obžalovanému vyživovacia povinnosť vznikla, do 07. 11. 2013, kedy súd 1. stupňa vyhlásil odsudzujúci rozsudok (§ 122 ods. 13 Trestného zákona). Pri určení začiatku rozhodného obdobia odvolací súd, rovnako ako súd 1. stupňa, dospel k záveru, že obhajoba obžalovaného spočíva v tvrdení, že o otcovstve sa dozvedel až v roku 1997, je vyvrátená tým, že rozsudku Okresného súdu Bratislava V sp.zn. 17Nc/260/1995 zo dňa 24. 01. 1997, ktorým boli upravené práva a povinnosti rodičov k maloletému O., nepredchádzalo určenie otcovstva súdom, tzn. bolo určené súhlasným vyhlásením rodičov bezprostredne po narodení dieťaťa, čo je zrejmé z odôvodnenia uvedeného rozsudku. Týmto rozsudkom bol určený rozsah vyživovacej povinnosti obžalovaného v sume 33,19 € od februára 1994 do decembra 1995, následne bol zohľadnený výkon náhradnej vojenskej služby obžalovaným a za obdobie od januára 1996 do júna 1996 bol obžalovaný povinný platiť výživné vo výške 16,60 €, a po ukončení náhradnej vojenskej služby až do zmeny rozsudku v časti výživného, t.j. od júla 1996 do novembra 2010 bol obžalovaný povinný platiť výživné vo výške 33,19 €. Následne bolo rozsudkom Okresného súdu Bratislava V sp.zn. 17P/412/2009, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 25. 11. 2010 zvýšené výživné na 150 € mesačne, a tento právny stav trvá doposiaľ.

Obžalovaný bol od začiatku rozhodného obdobia nezamestnaný a nebol evidovaný ako uchádzač o zamestnanie na úrade práce, nepoberal dávky sociálnej pomoci. Od 01. 01. 1998 do 30. 06. 1998 bol zamestnaný, dňa 22. 09. 1999 bol evidovaný na úrade práce až do 21. 04. 2010, kedy bol vyradený pre nespoluprácu.

Nakoľko u obžalovaného nebol zistený žiaden zdravotný hendikep, pre ktorý by nemohol pracovať, alebo aspoň využiť všetky možnosti na získanie pravidelného zdroja príjmu (napr. hľadať si prácu prostredníctvom úradu práce, alebo v neskoršom období si riadne plniť povinnosti vyplývajúce z evidencie), odvolací súd vzhľadom na jeho zavinenie neplnenia vyživovacej povinnosti vo výške totožnej s civilným rozsudkom, a dospel k záveru, že celková výška vyživovacej povinnosti v rozhodnom období je 11.954,38 € (202 mesiacov x 33,19 € + 35 mesiacov x 150 €).

Z poštových poukážok nachádzajúcich sa v spisovom materiáli ako aj z výpovedí svedkov vyplýva, že obžalovaný celkovo zaplatil výživné vo výške 5.552,64 €.

Rozdiel v uvedených sumách, ktorý je v zmysle vyššie uvedeného pokrytý trestnoprávnym zavinením obžalovaného, činí 6.401,71 €, z čoho suma 1.128,58 € náleží Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Bratislava, ktorý platil za obžalovaného náhradné výživné pred 01. 01. 2008, suma 4.523,13 € H. U. a suma 750 € O. O..

Nakoľko súd 1. stupňa dospel k iným výpočtom, kedy v súlade s obžalobou nezohľadnil do zaplateného výživného obdobia, ku ktorým sa svedkyňa nevedela pre odstup času presne vyjadriť, a výpočet odvolacieho súdu je pre obžalovaného priaznivejší, odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok v celom rozsahu a sám vo veci rozhodol tak, že uznal obžalovaného vinným zo spáchania prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona na skutkovom základe upravenom podľa výsledkov dokazovania súdom 1. stupňa.

K námietkam obžalovaného spočívajúcim v tom, že súd 1. stupňa neskúmal možnosti obžalovaného v jednotlivých obdobiach, ako aj v tom, že jeho možnosti platiť výživné boli obmedzené vzhľadom na jeho register trestov, odvolací súd dodáva, že obžalovaný nevyužil všetky možnosti na zlepšenie svojej finančnej situácie, dlhodobo žil bez legálneho zdroja príjmu, nehľadal si aktívne zamestnanie, v dôsledku čoho výživné buď neplatil, alebo platil v symbolických sumách (3,32 € mesačne) až do roku 2007, kedy začal platiť 33,19 €. Po zvýšení výživného na 150 € mesačne počnúc decembrom 2010, kedy súd vychádzal nielen zo schopností ale aj z možností obžalovaného, túto skutočnosť ignoroval, a naďalej platil len 33,19 € až do decembra 2012, odkedy výživné riadne platil síce častejšie, ale nie každý mesiac.

Sporadické prispievanie na výživu dieťaťa v nižších výškach, aké by zodpovedali schopnostiam a možnostiam obžalovaného v úvodnom období a nepravidelné platby v neskoršom období vyhodnotil odvolací súd z hľadiska zavinenia ako nepriamy úmysel (§ 15 písm. b) Trestného zákona) s dominanciou ľahkomyselného prístupu k plneniu svojich otcovských povinností.

Pri úvahách o druhu a výmere trestu odvolací súd zisťoval podľa § 38 ods. 2 Trestného zákona existenciu, pomer a závažnosť poľahčujúcich a priťažujúcich okolností, pričom žiadne takéto okolnosti nezistil. Obžalovaný má síce 8 záznamov v registri trestov, prvých 7 je však zahladených a na posledné odsúdenie zo dňa 19. 12. 2012 k peňažnému trestu vo výmere 200 € za trestný čin spáchaný za účinnosti Trestného zákona č. 140/1961 Zb. odvolací súd z dôvodu odstupe času od skutku po odsúdenie v zmysle § 36 písm. m) Trestného zákona neprihliadol. Pomer priťažujúcich a poľahčujúcich okolností je v tomto prípade 0:0.

Odvolací súd ukladal trest podľa § 207 ods. 3 Trestného zákona, ktorého trestná sadzba je 1 rok až 5 rokov. Pri úvahách o druhu trestu súd dospel k záveru, že vzhľadom na charakter trestnej činnosti a fakt, že posledných obdobiach obžalovaný výživné takmer riadne platil, možno výchovný efekt dosiahnuť najmä uložením podmienčného trestu odňatia slobody v zmysle § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, keď za súčasného uloženia primeraného obmedzenia spočívajúceho v povinnosti zaplatiť dlžné výživné pod hrozbou skutočného výkonu trestu odňatia slobody, bude učené zadost' i právam jeho syna. V súlade s požiadavkami individuálnej aj generálnej prevencie súd uložil obžalovanému trest odňatia

slobody na spodnej hranici trestnej sadzby a podmiennečne odložil jeho výkon na skúšobnú dobu v trvaní 2 roky.

Počas skúšobnej doby podmiennečného odsúdenia je obžalovaný povinný v prvom rade doplatiť zameškané výživné, ako aj rešpektovať ostatné právne normy a pravidlá občianskeho spolužitia, v opačnom prípade súd vysloví, že sa neosvedčil, a trest odňatia slobody vo výmere 1 rok vykoná.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. d) Trestného zákona zrušil napadnutý rozsudok v celom rozsahu a na základe § 322 ods. 3 Trestného poriadku rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný riadny opravný prostriedok